

[Glønborg]

til det. Det ville egentlig have været meget skønnere, hvis vi kunne tydeliggøre det, men vi må så i det mindste prøve at illustrere det og sige til mennesker, at det faktisk drejer sig om noget, der er lige så farligt som en kæmpestor ildebrand. En kæmpestor ildebrand må man jo forholde sig til. Men vi skal gøre os klart, at når det drejer sig om brandbekæmpelse, er der forskellige måder at gribe sagen an på.

Jeg har da haft den lykkelige oplevelse et par gange at nå at hindre en brand i at blive til noget, fordi jeg havde en vægt, der gjorde, at jeg kunne springe lidt hurtigt og jeg ikke var så langsom til at få mig flyttet, og at jeg kunne se problemet i en fart, så jeg kunne nå at komme til at trampe, inden der gik ild i hele skoven. Og det er jo rart at have det sådan – så længe problemet er lille, kan man springe løs på det. Men jeg har også haft fornøjelsen i min tid i Civilforsvaret at sidde i kommandocentralen og forestille mig en hel by i brand og så prøve at spille brandchefens rolle. Så ved man i det mindste, at skal man have rollen som brandchef, er der i det mindste én ting, man ikke må tabe, og det er besindelsen og overblikket.

Når jeg har haft lejlighed til at analysere indsatsen i store katastrofer og indsatsen over for f.eks. storbrande i byerne, må jeg sige, at jeg nærer en vældig beundring for de mennesker, der kan sidde og blive siddende og samle oplysninger og sætte folk i gang med i et fællesskab at gribe sagerne rigtigt an, sådan at ulykken bliver bekæmpet. Men det kræver altså, at man bliver siddende på sin plads.

Jeg hørte engang til skræk og advarsel om en chef i kommandocentralen, som smed papirerne fra sig og sagde: Nej, nu vil jeg ud og se, hvordan det går til i virkeligheden. Og så tog han en tur ud i byen for at fare løs på et par småopgaver selv. Det er på denne baggrund, jeg synes, vi må gøre os klart, hvilken opgave det er, vi sidder med i denne sag.

Når jeg hører fru Margrete Auken med hendes entusiasme, som jeg roste for lidt siden, kan jeg ikke lade være med at tænke på, at det egentlig mere virker, som om fru Margrete Auken ønsker at spille rollen som agitator for en sag i dag. Men når vi sidder her, skal vi ikke optræde i rollen som agitator, vi skal løse vor opgave som politikere. Og der er én ting, politikeren ikke må gøre. Det er at tabe overblikket og tabe besindelsen.

Hvis vi skal løse denne opgave, er der brug for både agitatorer og politikere, lige så vel som der er brug for både brandsvende og en brandchef.

Vi har brug for begge, og der er ikke spor til hinder for, at den samme person kan være både agitator og politiker, men man skal bare gøre sig klart, at man kan ikke spille begge roller på samme tid.

Det, det drejer sig om, er at få fremkaldt nogle adfærdsændringer over for dette problem, og i den forbindelse synes jeg egentlig, at ministerens svar på forespørgslen har en udmærket balanceret fremstilling af problemet, hvor det drejer sig om adfærdsændringer hos den enkelte og adfærdsændringer hos fællesskabet, hos samfundet. Begge dele er nødvendige og skal ikke sættes op imod hinanden, men skal indgå i en helhed.

Agitatoren har naturligvis en stor rolle at spille, når det drejer sig om at fremkalde adfærdsændringer hos den enkelte. Politikeren har ansvaret for, at adfærdsændringerne i samfundet bliver besluttet til rette tid. Jeg vil ikke sige, at vi skal køre de to løb uafhængigt af hinanden, agitatorens og politikeren løb, for man kan udmærket støtte hinanden, agitatoren og politikeren må simpelt hen samarbejde. Men i dag er det altså den politiske opgave, vi skal tale om, og det betyder, at vi må fastsætte nogle regler af og til.

Lad mig give et par meget simple og enkle eksempler. Der har været talt meget om privat kørsel og kollektiv trafik. Jeg husker fra min tid i amtsrådet, at man havde indrettet reglerne for transportgodtgørelse til amtsrådsmedlemmer på den måde, at vi faktisk fik en rimelig betaling for at køre i egen bil. Den var efter min mening så rimelig, at hvis ikke man var alt for flot kørende, havde man faktisk et lille overskud på den. Hvis man derimod benyttede sig af den kollektive trafik, kunne man få udgiften godtgjort, men tidsspildten fik man ikke så meget for. Det var endda sådan, at når man var til repræsentantskabsmøde i trafikelskabet, kom alle kørende i de private biler, for det var egentlig det, man blev opmuntret til med det regelsæt, der var, i stedet for at man skulle have sagt: Ved I hvad, den dag, kære venner, får I i det mindste en fribillet til trafikelskabet, og så kan I lade bilerne stå hjemme; der er nul kørselsgodtgørelse den dag.